

Ressò

desembre 17

L'AMOR DE LA DONACIÓ

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN

La pau, fruit del meu agraïment

Al llarg de la vida anem acumulant experiències, experiències que ens van configurant d'una manera imperceptible, però implacable i que acaben per fer-nos qui som. Sovint aquestes experiències són joioses i gratificants, són aquestes les que hauríem de recordar més i sobre les quals hauríem de construir les nostres vides. Però també tenim altres experiències més doloroses, traumàtiques i doloroses... moments que ens han decebut o que hem decebut nosaltres als altres. Són experiències que ens treuen la pau, que susciten pensaments de tristesa o de fracàs. El capítol tres del llibre té un títol prou evocador: “ La pau interior depèn d'un mateix”, i justament vol incidir en el valor de la pau com a fita que hem d'aconseguir. Amb els mateixos records, amb les mateixes experiències dues persones són capaces d'assimilar-les de diverses maneres, fins i tot molt diferents. El que a una desanima i enfonsa pot esperonar a una altra. On rau la diferència, en la genètica?, en la formació dels primers anys de vida?... La diferència és en l'actitud de cadascun davant les circumstàncies que ens toquen de viure.

Quan més grans som, més possibilitats hi ha de viure experiències diverses. Això és enriquidor, però alhora sempre serà un risc. Risc d'acumular més i més rocs feixucs a les motxilles de la vida... I aquests rocs poden fer trontollar aquesta pau interior que, tot cal dir-ho, al llarg de la nostra vida potser no hem sabut cuidar prou bé. Acostumem a sentir la importància de la pau interior quan la hem perduda. A les diverses etapes de la vida, mentre vivim entretinguts pels seus reptes i possibilitats no ens adonem d'aquesta condició indispensable de la felicitat humana. Més encara, tal com diu l'autor, Mn. Juan Manuel Bajo, la vida de la persona major cristiana és un camí que ens hauria de portar a trobar-nos amb Déu. Un camí que es va fent per etapes, i que l'última és precisament la de ser persones grans. Un camí que no sempre es fa conscientment i en què sovint fem un pas endavant i dos enrere. Aquí la nostra fe ens pot ajudar molt. Primer a acceptar-nos tal i com som, després a veure'ns tal i com Déu ens veu i, sense cremar ni menys tenir etapes, procurar viure el present amb acció de gràcies pel que hem pogut respondre a la vida i amb esperança per totes les ocasions que encara se'ns poden donar en el futur.

© Vida Creixent
C/València 218, 1r 2a Esquerra, Barcelona
08011 Barcelona
Tel. 93 412 21 20
info@vidacreixent.org
www.vidacreixent.org
Secretaria: Tardes d'17:00 a 19:00 h

Text de la fotografia de portada: l'amor de la donació

Dipòsit legal: B. 8.204-2007
Disseny: Dfinis Design
Maquetació: David Albarracin

Sabent i creient que aquest futur no està marcat per la mort, sinó, sobretot, per l'experiència d'un Déu que ens ha acompanyat pel camí, tant en els moments bons com en els moments difícils i del que esperem la plenitud de la felicitat i de la vida. Ara estem a la darrera etapa i la més fonamental de la nostra vida. El Senyor ha permès que puguem arribar al cim de la nostra muntanya, des d'aquí podem contemplar la llarga perspectiva de les nostres existències, però més enllà de queixar-nos dels fracassos personals o dels altres o enlluernar-nos del nostres encerts, meravellem-nos de la misericòrdia i de la bondat que Déu ens ha demostrat, meravellem-nos i agraïm-lo.

Ramon Mor - COMENTARI AL CAPÍTOL 3

Espai de reflexió i pregària

L'església buida

Quan acaba la missa, el mossèn, revestit amb els hàbits de la celebració, es col·loca a la porta del temple i va saludant la gent, comentant algunes coses i fins fent una mica de broma. Després va a la sagristia, mira d'endreçar-ho tot i, quan ha acabat, va a la capella del Santíssim per meditar i descansar una estona. L'església és buida i se sent, lluny, la remor del barri.

Com és que la major part de la gent que participa de l'Eucaristia són de la tercera edat? Sort que venen, i no són els mateixos de fa 10 anys, que molts ja no poden o han passat a la casa del Pare. I on són aquells joves de fa pocs anys, que venien amb guitarres i feien cantar la gent? Molts han marxat a cercar feina. Altres... són bona gent, i actius, sens dubte, però ja fa temps que no venen, ja no es casen i molts ni bategen els seus fills. En què hem fallat? Hem fet malament alguna cosa important? No és la primera vegada que es planteja aquesta pregunta, i no serà la darrera.

Molts ens hem fet aquestes preguntes. Les respostes també són abundants. Unes miren sobretot cap a l'interior de l'Església. Altres, cap a la cultura de vida que ens marca la societat. Resulta molt complex trobar respostes.

El mossèn es queda adormit, però no per gaire estona. El desvetllen els passos d'una velleta que entra amb una menuda llàntia encesa, la col·loca a prop de l'altar, diu unes paraules inintel·ligibles i va marxant cap a la sortida.

El mossèn s'alça, s'apropa a la senyora i li pregunta: Què li demana a Déu amb aquesta llàntia? Ella respon: No res, tan sols li dic "Torno a casa a cuidar la meva germana, però em quedo aquí en aquesta flama".

Ara el mossèn mira l'església i la torna a veure plena. No és qüestió de xifres, sinó d'amor i de fe. *Per Jesús Renau*

“El paradís, objectiu de la nostra esperança”

Estimats germans i germanes, bon dia!

Aquesta és l'última catequesi sobre el tema de l'esperança cristiana, que ens ha acompanyat des del començament d'aquest any litúrgic. I acabaré parlant del paradís, com a objectiu de la nostra esperança.

«Paradís» és una de les últimes paraules pronunciades per Jesús sobre la creu, adreçant-se al bon lladre. Aturem-nos un moment en aquesta escena. A la creu, Jesús no està sol. Al costat seu, a la dreta i a l'esquerra, hi ha dos malfactors. Potser, en passar davant d'aquelles tres creus plantades en el Gòlgota, algú va deixar anar un sospir d'alleujament, pensant que finalment s'havia fet justícia condemnant a mort persones com aquestes.

Al costat de Jesús hi ha també un reu convicte: un que reconeix haver merescut aquell terrible suplici. L'anomenem el “bon lladre”, que, oposant-se a l'altre, diu: nosaltres rebem el que hem merescut pels nostres actes (cf. Lc 23,41).

En el Calvari, aquell divendres tràgic i sant, Jesús arriba al final de la seva encarnació, de la seva solidaritat amb nosaltres pecadors. Allà es realitza el que el profeta Isaïes havia dit del Servent sofrint: «Ha estat comptat

entre els malfactors» (53,12; cf. Lc 22,37).

És allà, sobre el Calvari, que Jesús té l'última cita amb un pecador, per obrir-li també a ell les portes del seu Regne. Això és interessant: és l'única vegada que la paraula “paradís” apareix en els evangelis. Jesús el promet a un “pobre diable”, des de l'arbre de la creu ha tingut el valor de respondre a la més humil de les sol·licituds: «Recorda't de mi quan arribis al teu regne» (Lc 23,42). No tenia bones obres per presentar, no tenia res, però es refia de Jesús, que reconeix com innocent, bo, tan diferent d'ell (v. 41). N'hi va haver prou amb aquella paraula d'humil penediment, per tocar el cor de Jesús.

El bon lladre ens recorda la nostra veritable condició davant de Déu: que nosaltres som els seus fills, que Ell té compassió de nosaltres, que Ell es troba desarmat cada vegada que nosaltres manifestem que trobem a faltar el seu amor. En les habitacions de tants hospitals o en les cel·les de les presons aquest miracle es repeteix infinitat de vegades: no hi ha ningú, per més malament que hagi viscut, a qui només li quedi la desesperació i que li sigui prohibit el perdó. Davant de Déu tots ens presentem amb les mans buides, una mica com el publicà de la paràbola que s'atura a pregar

Col·laboracions

a l'entrada del temple (cf. Lc 18,13). I cada vegada que un home, fent l'últim examen de consciència de la seva vida, descobreix que les seves mancances superen les bones obres, no s'ha de desanimar, sinó confiar-se a la misericòrdia de Déu. I això ens dona esperança, això ens obre el cor!

Déu és Pare, i fins a l'últim moment espera el nostre retorn. Al fill pròdig que retorna, quan comença a confessar les seves culpes, el pare li tanca la boca amb una abraçada (cf Lc 15,20). Així és Déu: així ens estima!

El paradís no és un conte de fades, i encara menys un jardí encantat. El paradís és l'abraçada de Déu, Amor infinit, i hi entrem gràcies a Jesús, que ha mort a la creu per nosaltres. On hi ha Jesús, hi ha la misericòrdia i la felicitat; sense Ell hi ha el fred i les tenebres. A l'hora de la mort, el cristià repeteix a Jesús: "Recorda't de mi". I encara que no hi hagi ningú que ens recordi, Jesús és al costat nostre. Vol portar-nos al lloc més bonic que existeix. Ens vol portar allà amb el poc o molt de bé que hàgim fet en la nostra vida, perquè no hi ha res que es perdi del que Ell havia redimit. I a la casa del Pare portarà també tot el que encara necessitem canviar: les mancances i els errors d'una vida sencera. Aquest és l'objectiu de la nostra existència: que tot el que s'ha fet es transformi en amor.

Si creiem això, la mort deixa de fer por, i podem esperar també anar-nos-en d'aquest món amb serenitat, plens de confiança. Qui ha conegut Jesús, no té por de res. I també nosaltres podrem repetir les paraules de l'ancià Simeó, beneït ell també per la trobada amb el Crist, després d'una vida sencera plena d'esperança: «Ara deixa, oh Senyor, que el teu servent se'n vagi en pau, segons la teva paraula, perquè els meus ulls han vist la teva salvació» (Lc 2,29-30).

I en aquell moment final, no necessitarem res més, no veurem les coses de manera confusa. No plorarem més inútilment, perquè tot ha passat; fins i tot les profecies i el coneixement. Però l'amor no, l'amor dura per sempre. Perquè «la caritat no s'acabarà mai» (cf. 1 Cor 13,8).

*Les homilies del papa Francesc
Traducció de Josep M. Torrents
Sauvage*

Assemblea de Vida Creixent

El dissabte 28 d'Octubre, els membres de Vida Creixent de l'Arquebisbat de Barcelona es van reunir a la parròquia de Sant Isidor per celebrar l'Assemblea general ordinària.

Després de la pregària presidida pel Consiliari Mn. Xavier Morató, en Sergi Òliba ens va donar la benvinguda i ens va comunicar que aquest any es donarien diplomes per a celebrar els 30 anys als grups de les parròquies de Puríssima Concepció

Sant Isidor

Santa Maria del Remei

Sant Josep (de Terrassa)

CANVIS A LA COORDINADORA.- A causa de la mort de l'Elena Gallés es va proposar per secretària a Àngels Fàbregues. També la Carme Janer,

vicepresidenta, va demanar de ser substituïda i es va proposar la Dolors Coscojuela. Tant l'una com l'altra van ser acceptades unànimement.

Es va presentar a l'Assemblea la Memòria d'activitats del curs 2016-2017 que va llegir la nova vicepresidenta Dolors Coscojuela. Mn Pere Arribas va parlar dels objectius del curs 2017-2018 i va donar comptes de la tresoreria del curs 2016-2017

Mn. Joan Manel Bajo ens va presentar el temari "Primavera en la tardor de la vida". Tots tenen la mateixa estructura: Exposició bíblica, conte, reflexió.

Després d'un breu descans vam celebrar l'Eucaristia presidida per Mn. Xavier Morató. Ens vam acomiadar amb un refrigeri de germanor.

Col·laboracions

Amistat i política

Josep M. Rambla Blanch. Aquesta temporada, a Catalunya, la política s'ha escampat. Política a l'escola i al mercat, a la universitat i a les famílies... La política s'ha instal·lat al menjador de casa. Això és un bon senyal, perquè la política no és cosa només dels *polítics*, del congrés, del parlament o dels ajuntaments... La política és la cosa de tothom, *res publica*. Amb tot, la cosa s'ha embolicat massa. Es parla de tensions i de conflictes, de baralles i de fractures. Sembla, doncs, que relacionar política i amistat és una mena d'oxímoron.

Crisi política, crisi d'amistat

L'any 44 aC, el pensador i polític M. Tul·li Ciceró escrivia el tractat *De Amicitia*, mogut per la davallada de l'amistat en la política, en el moment del declivi de la república. El seu discurs es basava en el record de dos grans polítics, Escipió i Leli, que es van caracteritzar per la qualitat de la seva amistat... Per tant, partia d'un fet, que l'amistat no està renyida amb la política, sinó més aviat que és un bon fonament per la bona marxa de la vida política. I, tot referint-se a persones concretes, aixecava l'ànim dels lectors recordant-los que **és possible i cal viure l'amistat en la política**. No és somiar desperts.

No cal recórrer a la història de Roma per trobar casos encoratjadors. Fa pocs anys, entre nosaltres, el gran medievalista i catedràtic Martí de Riquer, d'origen franquista i home de dretes, confessava que havia mantingut una molt estreta amistat amb el també catedràtic i poeta, José María Valverde, tot i ser declaradament d'esquerres i marxista. Ara mateix, s'està revivint la memòria del Padre Llanos, en el 25è aniversari de la seva mort. Llanos, que per solidaritat amb els pobres va ser del PC i de CCOO, tenia una llibreta amb els seus amics íntims que formaven un ventall des de l'extrema dreta fins els seus companys de militància comunista. Potser unir política i amistat no sigui un oxímoron, sinó una captivadora possibilitat i un repte.

La clau de l'amistat política

Naturalment, l'amistat no és cosa de receptes fàcils, només de cursos de relacions públiques. Ciceró mateix declarava que la clau de tota amistat és ser bones persones. Sàvies i virtuoses, deia ell. Una bondat que es manifesta en la fidelitat, la integritat, l'equanimitat, la generositat. I, per tant, la persona que posa l'amistat com a gran valor de la vida, subordina a l'amistat el diner, la salut, el prestigi o el plaer...

Ja es veu, doncs, que **una manera noble, humana, de fer política ens demana a tots unes exigències bàsiques d'humanitat...** Ser clars en el

Col·laboracions

que pensem i en com ho expressem. D'entrada no desconfiar dels altres, encara que no compartim les seves idees. Potser els fets, ja ens mostraran que aquella persona no és sincera o transparent o fa un joc brut. Però no començar per la sospita, pel prejudici. I tractar d'exposar el pensament propi sense agredir, sense desqualificar l'altre, amb arguments no amb paraules sortides de la bilis. Saber posar-se en la situació de l'altra persona, en la seva experiència de vida que li fa veure i sentir les coses d'una determinada manera. Tenir molt en compte els sentiments de les persones... Ciceró posava la benvolença com primera expressió de l'amistat. És a dir, voler el bé de l'altre, un cert afecte. ¿Què diria de la persona que té com ideal de la política convertir l'adversari en enemic i esclafar-lo o anul·lar-lo? "Quan els homes són amics, no hi ha cap necessitat de justícia. Amb tot, encara que siguem justos, necessitem l'amistat, però sembla que les persones justes són les més capaces d'amistat" (Aristòtil).

El conreu de l'amistat en la política ens obre, doncs, un camí de progressar com a persones, de créixer en humanitat i, és clar, de millorar la societat en les seves arrels, que són les bones relacions. I deixant, ara, de banda, la política *professional*, l'amistat pot anar marcant la política a la Universitat i a l'Escola, a les ONG i a les associacions, al veïnat i a les famílies, a l'Església i a les comunitats... I, si prenem l'evangeli com a guia, ens trobarem que, en les nostres relacions en la política, l'amistat quedarà més reforçada, perquè el signe del cristianisme és que ens estimem els uns als altres. Amistat i fraternitat van de bracet.

Sense oblidar l'humor

I un toc d'humor no solament no ens farà mal, sinó que adobarà la terra de les nostres relacions en la política. L'humor no és cinisme, sinó una manera benigna de mirar la vida, les persones, les coses... L'humor sap relativitzar allò que no és absolut, com a ara les nostres idees personals o col·lectives de cercar el bé, el bé comú, que això sí que és certament un absolut. A la política ens fan molt de mal els dogmatismes, la prepotència, l'absència d'autocrítica... Diuen que, fa anys, el Nunci a París, Roncalli, futur papa Joan XXIII, en una recepció a l'Elisi, tot parlant amb l'ambaixador de la URRS, li va dir: "*Miri, a vostè i a mi ens separen les idees. Ben poca cosa!*".

Fem política, però no ens hi fem mal! Convertim-la en una bona ocasió d'anar progressant en una nova manera de conviure i de fer una societat millor.

per Josep Maria Rambla Blanch · a Espiritualitat, Política

Aturar-se. Cicle B. Res no s'ha perdut

En l'albada del Nadal, tot estrenat l'Advent, apareix la festa de Maria Santíssima, plena de l'encant de Déu, plena de gràcia, la Verge Immaculada, que porta en les seves entranyes el fetus del Salvador del món, el fill del Pare etern. I per això Maria de Natzaret fou concebuda guardada de tot pecat ja en el ventre de la seva mare Anna: perquè era destinada a ser mare de Jesús.

De fet, la Verge Maria és, en la descendència de la dona Eva -mare de la humanitat -, aquella en qui Déu restablí plenament la seva amistat, abans de fundar-la definitivament en el fill de Maria, l'home-Déu.

La Immaculada Concepció de Maria és el lloc humà intacte, lliure de pecat, on Déu i l'home s'han retrobat. I aquest espai ha estat curullat amb la santedat divina. Res no s'ha perdut; la humanitat ha anat a Déu en Maria i va ser salvada per Jesucrist. Alegrem-nos-en!

Rebut de Maria el consentiment d'acceptar ser mare del Fill de Déu, l'àngel ambaixador es va retirar. Maria restà sola; no rebrà cap altra comunicació extraordinària en la seva vida; cap més missatge que li doni cap garantia i elimini els dubtes.

Maria és el model del nostre camí. Ella farà el camí de la fe i haurà d'arribar a la llum traspasant el gruix de les tenebres. I quan digui "Sí", anirà endinsant-se en el misteri de la seva vocació de mare.

Marona, afermeu-nos en el nostre "sí" de cada dia per no retardar la nostra resposta.

Mn. Pere - diaca

Cultura

Durant tota aquesta temporada de tardors hem decantat per les exposicions sobre personatges de la cultura. Avui toca un altre músic: Enric Granados. Està en una de les sales d'Exposició Temporal del Museu de la Música, a L'Auditori, carrer Lepant, 150. Es va inaugurar el 21 de setembre passat i durarà fins el 20 de maig de 2018. La veritat és que jo volia, en principi, parlar de la XIV Mostra de Cinema Espiritual de Catalunya, però el cicle dura només del 15 al 30 de novembre. El programa va sortir massa just per anunciar-ho en el Ressò de novembre. Un altre any. Però tornem al nostre músic. L'exposició es titula: *Granados de Paris a Goya*. No és una exposició molt extensa, però sí agradable i documentada amb claredat. A l'entrada, sobre un faristol, hi ha fullets en diversos idiomes. Agafeu un, és de gran ajuda ja que va marcant molt clarament les etapes de la vida, l'obra i els amplis interessos culturals del nostre artista. Reprodueixen a més els textos dels panells que marquen les etapes: París, Teatre, Dante, Liliana, Tartana, Gest, Goya. Adverteixo que la llum és intimista, correcta però una mica justa. Si us porteu una petita llanterna (o feu servir la del mòbil) us serà molt més còmode. El recorregut convida a anar a poc a poc, llegint i / o admirant els panells i les vitrines, tot numerat i explicat. Us ajudarà més si ho llegiu en el fullet, que numera cada pas. A més de tot el material escrit, dibuixat i fotografiat, hi ha repartits pel recorregut

fins a tres gramòfons antics (d'aquests de "la veu del seu amo"). Apropant el cap a la botzina s'escalten fragments de la seva música, suau, sense estridències, propera. També durant el recorregut, ens assalten olors: oli de llinosa (emprat pels pintors per dissoldre colors) en l'apartat de París, que recorda la seva immersió en la cultura de la ciutat i el seu descobriment dels artistes de l'època. Més endavant es percep "olor de bosc", "olor de llimoner" i, al final, al costat de Goya l'olor del perfum "*Maja*". En l'apartat Dante, trobem una antiquíssima projecció cinematogràfica (en blanc i negre) del fragment inicial, L'Inferno, d'aquest *Poema Simfònic* de Granados. Dura uns minuts però hi ha un banc col·locat estratègicament. En Liliana podem gaudir, estrofa a estrofa, dels versos d'Apel·les Mestres per al *Drama Líric* que va estrenar Granados el 1911 a Barcelona. Cal destacar que el músic va estar molt atent a la tecnologia i la va valorar; gravar les seves obres en pianola i fonògraf i va apreciar i va utilitzar la fotografia per donar-se a conèixer i promocionar la seva obra. Al final Goya. Un pintor volgut però en el qual va aprofundir molt més en els últims anys de la seva vida. La mort d'Albeniz i la Setmana Tràgica li van conduir cap a l'univers del pintor, des dels seus cartrons per a tapissos fins a les seves pintures negres. El 1916 va estrenar l'òpera *Goyescas* a Nova York. Després ens va deixar.

Agenda 2017

Desembre

Dijous 14: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema IV – ENCORATJATS DAVANT LES DIFICULTATS (CREIXEMENT)
Celebració del Nadal.

planta 4a, sala d'actes. Cal inscripció a la secretaria de 5 a 7 de la tarda.

Febrer

Divendres 2: Celebració de la Candelera

Simeó i Anna patrons de Vida Creixent. Basílica Sant Josep Oriol. A les 12 del matí. Presidida per Mons. Sergi Gordo. Obert ha tothom, us hi esperem.

Agenda 2018

Gener

Dijous 11: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema V – ON TROBAR LA FELICITAT? (FELICITAT)

Dijous 8: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VI – LA JOIA DE COMPARTIR (COMPARTIR)

Dimecres i dijous 24 i 25: Curset Vida Creixent

Matins de 9:30 a 13:30, per ampliar i aprofundir el coneixement del Moviment. Al carrer Valencia 244,

Març

Dijous 1: Reunió d'animadors. A les 5 de la tarda, a Valencia 244, planta 4a, sala d'actes.

Tema VII – SER LLUM PER ALS ALTRES (GENEROSITAT)

Aquests llibres, son un recull de "reflexions", dels Evangelis de Sant Mateu, any litúrgic A, de Sant Marc, any litúrgic B, i de Sant Lluç, any litúrgic C. Del diaca permanent Pere Arribas i Bartolomé, al preu de 10 euros cadascun. Els trobareu a la secretaria i a les llibreries Claret.

TEMARI DEL CURS 2017-2018, "PRIMAVERA EN LA TARDOR DE LA VIDA", DE MN. JUAN MANUEL BAJO LLAUDRÓ

La Secretaria de Vida Creixent romandrà oberta de dilluns a dijous en horari de 5 a 7 de la tarda, al carrer Valencia 218, 1er,2a, esq.- Barcelona - 08011

vidaCreixent

MOVIMENT CRISTIÀ
DE GENT GRAN